

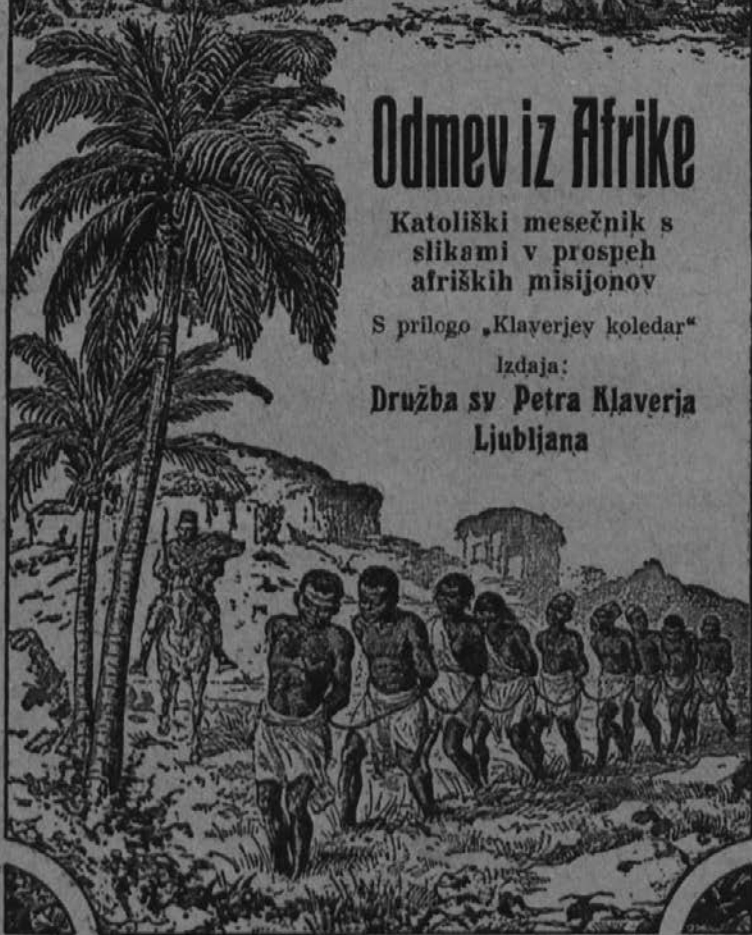
Odmev iz Afrike

Katoliški mesečnik s
slikami v prosep
afriških misijonov

S prilogo „Klaverjev koledar“

Izdaja:

Družba sv. Petra Klaverja
Ljubljana

„Odmev iz Afrike“

izhaja v slovenskem, hrvaškem, poljskem, češkem, nemškem, ogrskem, italijanskem, francoskem, angleškem in španskem jeziku. Blagoslovljen po papežih Piju X., Benediktu XV. in Piju XI. Stane za vse leto v slovenski izdaji 8 Din, 5 L, 60 am. ets., 2 Š; s prilogo „Klaverjev koledar“ 13 Din, 7·20 L. 80 am. ets., 2·60 Š. — Naročila in milodare naslavlajte, prosimo, na:

DRUŽBA SV. PETRA KLAVERJA

LJUBLJANA, Metelkova ulica št. 1.

Za Julijsko Benečijo: Rim (23), via del' Olmata 16.

Za Avstrijo: Salzburg, „Claverianum“.

Vsebinska: Kaj priganja ljudi. — Iz misijonov: Apostolski vikariat Gabun. — Katehisti za Siluk. — O, koliko dobrega storijo katehisti. — Iz misijona Triashill. — Kratka poročila. Afriška mati je pomagala. — Peter Randevo, vnet katehist. — Krst želja. — Zakaj misijonarji žele denarja. — Uslišane molitve. — Popolni odpustek.

Darovi.

Od januarja in februarja 1929.

Za afriške misijone v splošnem: D 17.470·50; L 366·—; Š 19·50.

Za sv. maše: Din 160·—; L 20·—.

Za stradajoče: Din 58·50; L 12·—.

Za gobavce: Din 37·—.

Za odkup sužnjev: Din 7.166·—; L 626·90.

Za botrinske darove: Din 2.666·—; L 237·—; Š 25·—.

Za zamorčke: Din 464·—; Š 4·—; L 30·—.

Za semeniščnike: L 400·—.

Za katehiste: Din 115·—.

Za evhar. Zveličarja Din 196·—.

Za kruh sv. Antona: 7.136·80; L 260·60; Š 11·—.

Za misijonsko zvezo: Din 11·—.

Za otroško zvezo: Din 55·—; L 11·—.

Za mašno zvezo: Din 3.011·—; L 77·—; Š 228·—.

Za afriški tisk in katekizem: Din 1.509·—; L 20·—.

Za določene namene: Din 2.880·—; L 152·50; Š 9·50.

Za določene misijone: Din 613·50.

Zbirka sv. Treh kraljev Din 1.068·—.

Za Klaverjevo družbo: Din 201·—.

Iz nabiralnika-zamorčka: L 97·—.

Prispevki podpornikov in udeležencev: Din 951·50.

G. Irma Treppo Din 210·— za odkup in krst deklice na ime „Marijanka“; g. Jul. Kobal Din 210·— za odkup in krst dečka na ime „Matej“.

Ivan Gostinčar po nabiralniku Din 183·55; g. Apol. Valenko poslala Din 240·— za odkup in botrinski dar zamorski deklici „Ivanki“, nabrano v spomin rajne Ivane Ojnik.

Tisočkrat „Bog povrni“ vsem blagim dobrotnikom!

Devet v Afriko potujočih misijonarjev iz Evrope.

Kaj priganja ljudi?

Piše župnik Holzinger.

Fin opazovalec na morskem velikanu, kakršni režejo po daljnem oceanu, bi se mogel dolgo časa ukvarjati z vprašanjem: „Kaj hočejo stotine prebivalstva v tem plavajočem mestu? Kaj jih priganja preko morja? Politika, kupčija, znanost, zabava, častihlepnost, sla po denarju, lovu, radovednost, iskanje domovine, upanje na novo življenje, izguba premoženja ali časti — ali celo beg pred policijo? Toda nobena ladja ne zapusti evropskega pristanišča, da ne bi nosila posamezne ljudi, ki so prosti vseh teh misli, in ki je njih politika politika Zveličarjeva: srcem donesti ves mir, njih opravilo pa je dajati in deliti, njih znanost sega preko vseh mejâ do božjega verovanja, njih zabava je pomanjkanje, poznajo le eno lakoto: lakoto apostolstva, „daj mi duš, o Gospod!“ So pravcati lovci duš, ki gredo v tujino v največji ponižnosti a vendar polni poguma; revni v denarju, a bogati v zaupanju na Boga in ljubezen krščanskih prijateljev v Evropi. Kako ponižni so ti ladijski gosti med drugimi potniki iz velikega sveta in kako veliki pred Bogom v primeri z bogatini sveta, ki se lovijo za revnimi in nestalnimi užitki. Ali je mogoče da se ne

bi navdušil za nje in njih veliko, sveto, večnostno hrepenenje srca, za te osrečevalce in lovce duš, za te vrle služabnike božje? Daj, da bo ta tvoja gorečnost postala moč in življenje — in potem se lahko nadejaš enakega apostolskega plačila.

Iz misijonov:

Katehisti za Šiluk.

Apost. vikarijat Khartum (Aequatorijal. Afrika).
Pismo P. Fornasa, Sinov sv. Srca.

Afriški veteran, ki se je postaral predčasno v delu za črne zamorce, Vam tole piše. Pa četudi sem se postaral, imam še moči, da sestavim pismo in ga Vam pišem preko širnega oceana, da potrkam na usmiljena srca čitateljev. Deloval sem 14 let v Ugandi; pred dvema letoma pa sem bil poslan k rodu Šiluk, ki prebiva po nerodovitni trdi pustinji. Pa to me ni plašilo; saj sem mislil, da je Jezus umrl tudi za izveličanje teh zapuščenih ljudi. Vendar mora misijonar imeti denar, ako hoče doseči uspehov nasproti mohamedancem, ki se trudijo, da mu iztrgajo duše. Čim delj sem tu, tem bolj vidim, da je treba hitro delati, ako hočemo uiti nevarnosti od strani islama.

Navzlic mnogim uspehom in priljubljenosti in precejšnjemu številu kristjanov, se vendarle zavedam, da ne morem biti brez skrbi za te duše. Mi smo jim tujci, dobri in usmiljeni ljudje, pomočniki v raznih potrebah — a vendarle tujci. Še celo naši kristjani se boje v kritičnih trenutkih preveč se izpostaviti za nas, ker bi jim drugi rekli potem: „Ti nisi Šiluk!“ In to je najhujša psovka zanje.

Medtem, ko mi šele začenjamo, so se Gialaba (mohamedanci) že utrdili in se še utrjujejo počasi, a vstrajno. Pozabljeno je vse zatiranje, ropanje, suženjstvo, ki so ga še pred par leti morali trpeti domačini od mohamedanskih kupcev. Gialaba se šteje za prijatelje: kupčujejo in prodajajo in sklepajo celo zakonske zveze. Ne moremo sicer trditi, da to delajo v svrhu pridobitve duš, smemo pa reči, da bodo imeli lahko delo, ako se jim bo zahotelo.

Ne moremo se osebno spuščati v boj. Z rodom Šiluk je lahko občevati, a zaupanje si pridobiti je težko. Zato

nam ne preostaja drugega, kot da si po vaseh ustanovimo četo domačinov, ki naj bo kvas krščanstva nasproti islamu. Treba nam je katehistov. Lahko bi jih dobili, ako bi imeli denarja.

Za to podporo Vas tukaj prosim. Katehisti, kar jih je že, imajo res pravega krščanskega duha, poznajo jezik in običaje, so zvesti, a hočejo imeti tudi primerno plačo, da morejo živeti. Dobimo jih iz Ugande in Bar-el-Gasal po ladjah. En katehist nas stane mesečno 28 švicar. frankov.

Kot dušni oče tega rodu prosim zanje pomoči in sem prepričan, da mi bo Jezus, ki je zanje umrl, dobil podpornikov zlasti med udi Klaverjeve družbe, ki imajo usmiljena srca. Vsi križi so težki, a najtežje je za očeta, ki vidi svoje otroke v nevarnosti, pa jim pomagati ne more. Bog naj stotero povrne vsem, ki mi bodo poslali kak dar!

O, koliko dobrega storijo katehisti!

Piše P. Ludovik Massa, misijonar Consolate, Kenia (Vzh. Afrika).

Rad bi se Družbi sv. Petra Klaverja zahvalil tako dostojno, kakor je njena požrtvovalnost velika v prid katehistov. Zagotavljam Vas, da je njih delo neprecenljive vrednosti med pagani, in nameravam njih število še povečati. Naše misijonsko polje raste; zato ne smemo izgubljati časa. Treba nam je otroških zavetišč, osnovnih šol, katekizma, spremljevanja misijonarjev in misijonskih sester v sosedne vasi, strežbe bolnikom itd. Tudi mora tak katehist pripraviti srca domačinov za belega misijonarja in poročati o krščanskem pokretu v oddaljenih vaseh, obenem pa poravnovati prepire med domačini. Na podlagi njih poročil sestavlja misijonar nedeljske pridige in opomine, da izravna nesoglasja.

V vseh teh stvareh mu katehist zelo pomaga. Poglavitna naloga pa je, da pazi, ako bi kje bil kak umirajoči pagan v nevarnosti, da umrje brez sv. krsta. In vsak katehist si smatra to za posebno čast, da v njegovem okolišu nihče ne umrje, ne da bi prejel poprej sv. krst. Po drugi strani pa ga tudi najbolj potre, ako se mu to ni posrečilo, zlasti, ako je temu sam kriv.

Neka angleška statistika ugotavlja umrljivost otrok na 75⁰/₀. Kakšen delokrog in bogata žetev za katehista,

ko nabira ne posameznih klasov, ampak kar cele snope. Prištetí je še žrtve kuge, ki po mnogih krajih še razsaja. O, koliko dobrega morejo katehisti izvršiti! Kaka pomoč so misijonarju. Kako je misijonarju težko pri srcu, ako mora vsled pomanjkanja denarja to pomožno četo skrbeti in gledati, kako potem katehisti odhajajo k angleškim kolonistom dela in zaslužka iskat, da morejo plačati davke in družino preživeti. Tembolj, ko ve, da družba v onih tovarnah kvarno vpliva na njih duha in zato pozneje le neradi vstopijo v naše vrste kot katehisti. Kako smo torej hvaležni za poslano podporo katehistom. Kakšne uspehe žanjejo na tem polju dobri podporniki. Kako blagoslovljeno je delo pri Klaverjevi družbi! Iz povedanega je razvidno, kako velike so zasluge tistih, ki katehista adoptirajo, t. j. za njegovo vzdrževanje letno prispevajo z 200 dinarji. Tudi najmanjši dar v ta namen s hvaležnostjo sprejema Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani, Metelkova ul. 1.

Iz misijona Triashill. (Južna Rodezija).

Piše misijonar v Marianhill-u.

Misijon Triashill dolguje Klaverjevi družbi globoko zahvalo; kajti že nekaj let je ona njegova največja dobrotnica. Toda misijon, ki napreduje in se čezdalej bolj širi, izkazuje vedno novih potreb, zlasti denarja v potrebah, ki otežkočajo razna potrebna podjetja ali pretijo, da jih uničijo.

Tu nam je treba oskrbovati veliko število zunanjih šol; imamo sirotišnico s preko 30 črnimi sirotami; imamo malo misijonsko bolnišnico z misijonskim zdravnikom; mislim pa, da je najvažnejša šola za učitelje, s katero je združena tudi latinska šola, kot pripravljalnica za vstop v semenišče.

Šola za učitelje je edina katoliška šola, ki ima državno priznanje za vso Rodezijo in bo sčasoma prispevala dobrih učiteljev za vse postaje. Do sedaj so seveda na razmeroma redkih katoliških šolah nastavljeni učitelji, ki niso bili nalašč za to vzgojeni in učijo druge, kakor pač že gre, to, kar so se pred par četi sami bili naučili. V prihodnje pa vlada takih učiteljev ne bo več marala in bo zahtevala polno izobrazbo.

Je pa za domačine zelo težko izvršiti učiteljsko šolo in zato ni upanja, da bi tako kmalu dobili lepo število dobro izobraženih učiteljev. Od doma večinoma ne prejema od svojih paganskih starišev nikake podpore, ampak so večkrat prisiljeni iti v mesto, da tam dobe dela in plačila.

Država pa zahteva od vsakega dečka skozi 14 let davek 1 angl. funta letno; misijon pa je prereven, da bi mogel to založiti in zahteva, da sami prispevajo za obleko in posteljnino. Tako morajo med počitnicami za to delati in ker to ne zadostuje, često šolo prekiniti, da kaj zaslužijo. Ker vrh tega učitelji niso dobro plačani, premnogi tega ne zmorejo. Zunanje šole pa so glavno sredstvo za pokristjanjenje. Učiti se pravi tu pri poganih toliko, kot oti kristjan. Sedaj se uči 18 dečkov in nekaj deklic v učiteljišču. Ako Vam je mogoče, bi Vas prosil, da prispevate letošnji davek 18 angl. funtov za nje, ali vsaj za del učencev.

Vrh tega nam je skrb, da že nastavljene učitelje nadalje izobrazimo. Večinoma pa imajo že svoje družine in se morejo izobraževati le, ako med tem časom prejema svojo plačo. Dobivajo večinoma 1 funt mesečno. Tako bi se morali vsi vsaj en mesec še naprej izobraževati, potem pa se zopet vrniti v svoje šole. Nekaj funtov bi tolikim učiteljem omogočilo nadaljnjo izobrazbo. Ali smem dostaviti prošnjo še za to zadevo?

Kratka misijonska poročila.

P. Kranitz C. S., Sp. Linzolo:
„Božje delo gre svojo umerjeno, dušebrižno pot, navzlic nasprotovanju paganov in verskih ločin. Zadnjič smo imeli zopet novokrščence: nad 30 fantov in mož in približno 56 žen in deklet. To so bili pač srečni dnevi za nas misijonarje, za novokrščence in njih dobrotnike. Nikdar ne pozabim opomniti te presrečne, da na svoj častni dan molijo za dobrotnike. V januarju imamo vsakoletno birnovanje; nove krste pa v postu. Po Veliki noči upam izpeljati načrt, ki ga že dolgo gojim: držati misijone in duhovne vaje po po-

sameznih pokrajinah, da utrdim svoje zveste kristjane v zvestobi do sv. vere. Mnogo upam doseči s takimi duhovnimi vajami po prostorni pušči za versko poglobljevanje in celo za katoliško propagando med pagani. Ali smem to svoje podjetje priporočiti Vaši molitvi? Imeli smo tudi čezdalje živne božične praznike polne dela. Spovedanih je bilo 1790. Naj bi dušna žetev na Kongu bohotno zorela. In naj bi se tudi čezdalje širji krogi velikodušnih misijonskih prijateljev zavzeli za adoptiranje črnih katehistov. Srčno bomo mi misijonarji za to hvaležni, ker iz

lastne skušnje poznamo potrebo katehistovske službe. Vsi dobrotniki naj bodo o tem prepričani.

P. Zorn, F. S. C. Lydenburg. Tako o Božiču kakor o Veliki noči sem imel precej ljudi pripravljati na sv. krst. V aprilu in maju sem zidal neko zunanjo šolo. 7. junija sem mogel novo šolo otvoriti. Precejšnje število otrok je čakalo že precej časa na ta srečni dan s t. žavo. Toda božja pota so čudovita in nerazumljiva! Tega dne, 7. junija mi je postal konj nepokoren ali plašen, (sam ne vem, kaj mu je pravzaprav bilo ...). Vrgel me je raz sebe, me vlekel še nekaj metrov čez drn in strn visečega v stremenu (z eno nogo). Potem sem dolgo ležal nezavesten, tako dolgo, da so me domačini našli, umili in v misijon peljali. Dva dni sem bil še v nezvesti, ranjen po vsej glavi, zlasti po obrazu. Danes poskušam zopet premikati desno roko in pisati. Že gre, toda težavno in boleče. Desna roka je bila pri padcu zelo izmaknjena ... Bil sem na robu groba ... Še enkrat: srčna hvala!

P. Florian Walker, O. Cap. Seyheles. Vaš dar mi je zelo prav prišel. Do danes nisem smel pričeti s popravo cerkvice, ker nisem imel potrebnih sredstev. Zdaj morem vsaj na to misliti, da kupim lesa za ostrežje v zaupanju na ljubega Jezusa, ki bo gotovo poskrbel za nadaljno popravo svojega svetišča. Moje bolečine niso nedostopne za razsvitljenje od zgoraj; toda silno veliko je treba, da izmotaš duše iz verske nevednosti, iz globoko vkoreninjenih krive vere in iz močvirja nraavnih zablod. Pa z milostjo božjo se bo posrečilo. Prebivalstvo je zelo revno in se ogiba cerkve vsled pomanjkanja primerne oble-

ke. Je res ginljivo in spodbudno, kako ti črnici radi slišijo pripovedovati o ljubem Jezusu. To je viden vpliv sv. Duha, ki ga nagiba do tega molitev tako mnogih pobožnih duš ... Tudi jaz se zopet priporočam pobožni molitvi in dobrohotni prijaznosti dobrotnikov Klaverjeve družbe.

Msgr. Gothard O. M. I. apostolski vikar v Windhocku: Obenem Vam pošiljam letno poročilo o našem misijonu. Kakor iz njega izprevidite, je zadela naš misijon v tem letu marsikaka trda preizkušnja in smo morali marsikako željo udušiti. O strašni suši v Ovambolandiji sem dobil še dva pisma potem, ko sem bil že poročilo sestavil. Enega od preč. g. P. Bückinga iz Ukuambija, drugega od preč. g. P. Wiskirchen-a iz Omburantu. Prvi poroča, da je nastopil nujno in važno misijonsko pot v Ukuanjamo, pa da se je moral po nekaj dneh vrniti, ker se je bal, da mu bodo voli od žeje poginili. Drugega pa je klicala imenitna poglavarjeva žena v zahodno pokrajino; pa je moral potovanje opustiti, ker je zvedel, da na vsem potu ni dobiti vode. „Na misijonski postaji,“ tako piše, „je vode tako malo, da komaj komaj zadostuje za skrajno potrebo. Ako ne bo v 2 do 3 tednih dežja, ne vemo kaj bo.“ Kako bodo misijonarji Ovambolandije razveseljeni in potolaženi ako jim bom mogel nekega dne sporočiti, da so dobre duše pripomogle, da jim morem posoditi misijonski avto, tako, da jih vsaj suša ne bo zadrževala, da nebi mogli na dolga potovanja v prostrani okolici in da jim bo tako omogočeno, da bodo za slučaj bolezni lažje prišli do zdravnika ali k boljši postrežbi.

POZOR! *Tej številki bo priložena položnica v svrhu olajšave velikodušnim dobrotnikom za podporo črnih katehistov.*

Grofica Marija Terezija Ledóchowska, ustanoviteljica Družbe sv. Petra Klaverja, umrla v sluhu svetosti, 6. julija 1922.

Afriška mati je pomagala.

Pismo misijonske sestre iz Družbe Dragocene Krvi, Marianhill.

Kakšno veselje ste mi napravili s pošiljateljijo rožnih vencev in svetinjc! Dospela je ravno tedaj, ko sem imela 50 ljudi vsake starosti pripravljati za sv. krst in prvo sv. obhajilo. Ko smo nedavno dobili v roke „Odmev“ in sem brala o mnogih uslišanjih na priprošnjo pokojne grofice Marije Terezije Ledóchowske, sem takole vzdihnila: „O, ti ljuba afriška mati, pomagaj da pridem do nekaj rožnih vencev in svetinjc za uboge tukajšnje zamorce, kajti vse so pošle in ne morem uslišati tistih, ki me prosijo zanje. In šele novokrščenci! Nobenega spominčka jim ne morem dati na ta veliki dan. Pomagaj mi!“ In glejte: kmalu potem je prišla Vaša pošiljatev. Prav nič ne dvomim, da me je v tem slučaju uslišala naša pokojna mati. Takoj sem

tekla pred tabernakelj zahvalit Jezusa in pokojno grofico; obenem sem srčno molila za naše dobrotnike.

O, da bi Vi videli, kako so bili veseli naši prvoobhajanci ob darilih. Morali so obljubiti, da prvi rožni venec izmolijo za svoje dobrotnike v Evropi, kar so tudi res storili. Tudi vam kličem iz daljine: „Bog plačaj!“ Naj bi Jezus vsem našim dobrotnikom tisočkrat poplačal njih ljubezen. Za to molimo vsak dan.

Peter Randevo vnet katehist.

Piše P. Decès, Jezuit.

Vedno iznova kličejo misijonarji na pomoč in za pomočnike, kajti žetev je zrela, manjka pa delavcev, da bi poželi. Kako dobrodošli so torej zvesti inteligentni pomočniki dokler živé, in kako žalujemo za njimi, kadar umrjejo. Peter Randevo je bil tak pomočnik. Kot zgleden „mpampianatra“ (šolski učitelj) si je s svojim 22 letnim izredno pridnim delovanjem stekel nevenljivih zaslug za katoliški misijon v Fianarantsoa. Bil je rojen 1884. v Anosibe in je bil v 10. letu krščen, 1897. pa birman. Kot večina, ki se hočejo posvetiti učenju, je tudi on ostal v službi patrov.

Ne vem kako to, da je šele 1905. prejel prvo sv. obhajilo. Toda od tega dne dalje je bil prav tako vnet v molitvi kot v učenju. Ubogljiv, priprost, milosrčen in jasnega razuma je združeval vse lastnosti, da bo mogel hitro napredovati. Po svoji poroki se je še dve leti izpopolnjeval v svoji stroki v ljudski šoli v Fianarantsoji. Potem se je oprijel poklica, ki ga prav do zadnjega tedna svojega življenja ni več opustil. Ker je želel patrom pomagati, se je med tem časom poglobljal vedno bolj v studij katekizma, živeč na raznih službah, ki so mu bile dodeljene. Tako je naposled bil v katekizmu prav dobro podkovan. Zato so ga pa povsod, kamor je prišel, izredno radi poslušali. Nazadnje je stanoval v Ivohiambani in je ostal tamkaj 11 let. Vedno je želel misijonarja podpirati in je pripravljaval gojence na sv. krst in na prvo sv. obhajilo. Kakor hitro jih je dovolj pripravil, jih je privedel pred patra. Pater je bil vesel njih temeljitega znanja in mu je izročil kot nagrado za njegove zasluge, da je on vodil zadnje priprave za sv. zakramente. Tega so bili otroci vedno veseli.

Goreč kakor je bil, pa se Peter Randevo ni pečal samo s podukom. Obiskoval je tudi kristjane v svoji okolici in jih bodril in navduševal, pri čemer ni nikdar opustil, ne da bi jim podajal dušne hrane v podobi naukov prave vere. Gorečnost, podučenost in zdravje so ga v polni meri delali sposobnega za to delo, dokler — žal — se niso prikazale gobe na njem. Potem je pa moral svoj posel opustiti in se dati internirati v zavodu za gobavce v Marani.

Za tako vnetega učitelja je bil to silno hud udarec, da je moral svojo službo prekiniti in svoje delo omejiti. Toda božja dobrota je bila, da je v Marani dobil dovtetnih duš, tako da mu je bilo mogoče tudi tam svoje talente uporabiti. Tako se je mogel Peter Randevo tudi v Marani posvetiti svojemu preljubemu poklicu v veliko duhovno korist svojih sotrpinov, ki jih je vsak dan podučeval v katekizmu. Najmanj nadarjene je posebej učil izven navadne učne ure in je navduševal vse, ki so se pripravljali na prejem sv. krsta in sv. obhajila. Tudi je zbiral okrog sebe tiste tovariše, ki so služili drugim kot repetitorji (ponavljavci) in jim je razlagal katekizem temeljito in natančno, da so mogli z večjim uspehom druge učiti. Zlasti v tej panogi je veliko dosegel.

Peter Randevo pa se ni omejil le na poduk katekizma; pazil je tudi, da so vsi natančno izpolnjevali hišni red in se ni pomišljal, da ne bi takih, ki so se pregrešili proti temu, ostro ne grajal. S svojega ležišča, na katerega ga je bolezen često za več časa prikovala, je vedno deloval kot apostol.

Vse življenje Petra Randeva bi lahko povzel v tri besede: učiti, moliti, trpeti. O učenju sem že zadosti govoril; kar pa se tiče molitve, se lahko reče, da je Peter bil zelo pobožen in je zadnje tri mesece življenja v prostih urah neprestano molil sv. rožni venec. Ljubil je Marijo in je našel v tihih pogovorih s to dobro Materjo mir, veselje, zaupanje in moč. S trpljenjem pa se je že začasno seznanil; kajti že pred vstopom v Marano, ga je bolezen hudo napadala in ga večkrat spravila v smrtno nevarnost. Vselej je velikodušno žrtvoval v mislih svoje življenje in se pripravil na smrt. Bil je trd do samega sebe in rad trpel, ne da bi to opazili drugi. Ako so ga pomilovali, je rekel: „Jokajte se nad svojimi grehi in ne nad menoj. Ako trpljenje voljno prenašam, ni povoda za tožbe.“

V soboto 17. maja 1924. je prejel Peter sv. zakramente in v nedeljo še enkrat sv. popotnico. Zavedal se je svojega položaja in je odredil zadnjo voljo. Premoženje je razdelil med svoje otroke, priporočil je svoji ženi, naj bo zvesta misijonu, kajti — je dostavil — težko je rešiti svojo dušo, ako se oddaljš od patrov. Ko so bili njegovi sorodniki v nedeljo zbrani okrog njegovega ležišča, jim je rekel: „Ne jemljite rdečega lamba mena (dragoceno blago v kakršnega so zavijali mrliča), ampak čisto priprostega in tudi srajco čisto navadno. Ne zakoljite vola, ampak prodajte ga in dajte skupiček patrom, materam in bolnikom, ki mi strežejo. In za sv. maše dajte, da se bodo brale zame.“ Potem se je obrnil še posebej do svojih otrok rekoč: „Jaz sem po božji volji vaš oče in vas ljubim z očetovskim srcem. Dolgo že trpim in hudo; pa jaz bi za nobeno ceno ne tožil pred vami, ker vem, da vam to bolečino še poveča. Zdaj ko umiram, vam morem povedati, da zelo trpim. Zato pa poslušajte moje zadnje besede in si jih vtisnite v srce. Ne pozabite jih, ampak kakor zaklad si jih ohranite. Ljubite Boga iz vse moči in bojte se ga razžaliti. Zvesti bodite cerkvi, naši materi, in molite zame. Pomislite, da je treba vztrajati do konca, ako hočemo rešiti svoje duše.“ Vso nedeljo pa se je Peter Randevo vedno bolj bližal večnosti. Oči so se mu skalile, jezik mu je onemel. Ob 3. popoldne je še prosil patra, naj ga blagoslovi. Med molitvami svojih znancev in prijateljev je ob 6. zvečer izdihnil svojo dušo, da prejme v nebesih plačilo za svoje res apostolsko in zvesto delo.

Naj bi ta zvesti služabnik in nenadomestljivi pomočnik misijonov obudil mnogo posnemalcev, ki bi bili obdarovani z gorečnostjo, njegovi enako.

Krst želja.

(Iz misijonarjevega dnevnika.)

Piše P. Jakob Cavallo, misijonar Consolate.

(Dalje.)

Sto metrov pred vasjo nama je prišel nasproti mrliški sprevod. Štirje možje so nesli mrliča na nosilnici. Mrlič je bil le za silo pokrit z volneno odejo, izpod katere so morale noge do polovice. Možje, žene, otroci, kakih 30 oseb

v belo oblečenih, je sledilo. So kričali v jeziku Kindamba v znamenje žalosti. Razumeti nisem mogel ničesar. Na koncu je nosila stara ženica košarico s potrebščinami pokojnika, da se po običaju pokopljejo z mrtvim vred. To so bile: sulica brez ročaja, navadne klešče, ki jih domačini rabijo, da si pukajo trnje ali bolhe iz kože, mala torbica iz ribje kože, iz katere je molelo v moje veliko začudenje nekaj knjig. Pristopil sem. Starica mi je v strahu pustila torbico, da sem pogledal vanjo. In glej: tu je bil — o! — katekizem. Ko sem knjigo odprl, je padel na tla listič. Toda, pride neki mož in jezno vihti sulico nad menoj. Jaz sem stopil na listič in mirno dalje ogledoval knjigo, misleč, da me pač ne bo zabodel, četudi je godrnjal in pretil s sulico meni in starki. Starka mi je pomolila roko in jaz sem ji vrnil knjigo. Mo-bakar me je jezno gledal. In v teh očeh in v brazgotini na levem licu sem spoznal čarovnika izza dveh let. Potem je možakar pustil mene in odšel za starko, ki jo je med potjo s sulico udaril po hrbtu. Dvignil sem listek. Medtem pa sta se približala dva mlada človeka sem od vasi.

„To sta dva moja znanca,“ mi reče katehist.

„Jambo! Bvana!“ (Pozdravljen gospod!)

„Jambo, vatoto!“ (Pozdravljeni, prijatelji!) „Ali imate veselih novic od tam?“

„Zelo slabe, oče! Ali poznaš starca, ki si ga ravnokar srečal?“

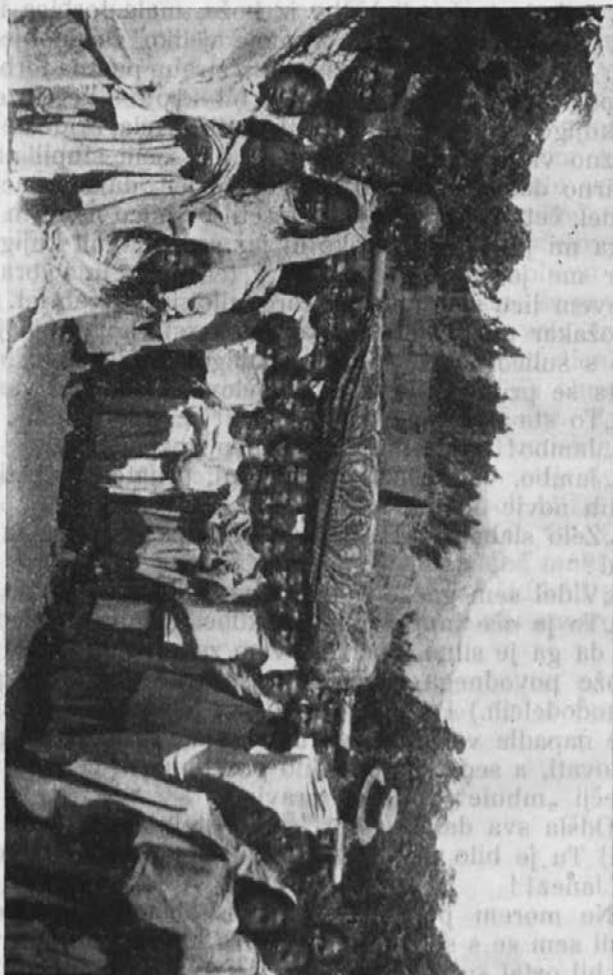
„Videl sem ga že nekje, a ne vem, kdo je.“

„To je oče umrlega in bržkone njegov morilec. Pravijo, da ga je silno tepel (ne vem zakaj) z kiboko (jermen iz kože povodnega konja, kakršne rabi angleška policija pri hudodelcih.) Potem so rekli, da je umrl za mrzlico, ki ga je napadla vsled kletve nekega sovražnika, ki ga noče imenovati, a sedaj ga bo silno preklinjal, k čemur ima kot največji „mbuie“ v deželi pravico.“

Odšla sva dalje. Odprl sem listek. Kako sem se začudil! Tu je bilo pismo, ki je bilo name naslovljeno. Podpis: Janez!!

Ne morem popisati, kaj sem občutil tisti trenutek. Obrnil sem se s solznim očesom za mrtvaškim sprevodom, ki je bil ostal sredi planote, da se izvrše predpisani obredi pred pogrebom. Hotel sem za njimi, da zahtevam truplo, ki je imelo zame toliko ceno. Toda: morebiti bi ne bilo pametno, da bi moža dražil še bolj. Zato sem sklenil, da pridem drugo jutro z vsem, kar je potrebno za krščanski pokop.

Pogreb na Madagaskarju.

Čujte prestavo pisma, ki ne potrebuje nobene nadaljne opazke:

Merera, 23. dec. 1922.

Mojemu ljubemu očetu v Mhombe!

Bodi mnogokrat pozdravljen Ti, ki Te je Bog blagoslovil, potem Ti pa moram povedati važno resnico. Zelo sem bil vesel, ko sem zvedel, da si se vrnil. Zelo želim, da bi Te videl. Pa ne morem k Tebi, moj oče mi ne pusti. Vselej, ko si prišel v Lalungo, me je zastražil, ker ve, da hočem postati kristjan. Nekoč, ko sem hotel uiti, me je zvezal in dal pretepsti. Včeraj so povedali, da prideš v Merero in jaz sem nameraval priti k Tebi, četudi bolan, ker mojega očeta ni bilo doma. Odpravil sem se na pot, toda noge so bile preslabe. Želja po Tebi in sv. krstu pa je bila močnejša, ko bolezen. Sel sem počasi dalje. Zelo želim biti krščen na ime Janez. Med potjo pa me je srečal oče, ki me je takoj skril, ker je tudi čul, da prideš. Zelo me je tepel. Spravil me je domov in grozil, da me bo toliko časa tepel, da mi izbije željo po svetem krstu. Jaz sem se vedno učil katekizma, tudi če me je oče videl, ker je mislil, da je kaka druga knjiga. Tako sem se ga dobro naučil. Ah, jaz ne vem, kdaj boš to pisanje dobil, ker ga ne maram izročiti kakemu paganu. Enkrat sem izročil neko pismo nekemu paganu, pa ni bilo nobenega odgovora; zdaj ga pa hočem dati kristjanu. Bojim se pa, ker sem zelo bolan in nimam nikakih zdravil. Nedavno me je oče tepel, ker ob setvi nisem daroval kači riža. Katekizem pravi, da se nesme darovati, zato sem rajši prestal udarce. Moj oče sovraži mene in Tebe in Te preklinja, ker pravi da si me s svojo vero začaral (zato vsa ta kletvina gre najbolj name). Ah, kako sem truden! Koj, ko to pismo prejmeš, me obišči. Jaz sem Tvoj sin: Janez.

„Usmiljenost bo stala pred sodnim stolom božjim kakor naš zagovornik in branitelj.“ (Sv. Krizostom.)

Zakaj misijonarji žele denarja.

Piše P. Ferrero Dominik, misijonar Consolate, Madibira.

Glas misijonarjev, ki se pritožujejo o velikem pomanjkanju sredstev in apostolskih delavcev v vinogradu Gospodovem, ste gotovo že slišali; mnogi pa so bržkone na ta glas že pozabili. Če pa ta glas zopet zaslišijo, pa nima nanje več tistega vpliva, kot bi ga moral imeti.

Name so napravile besede inteligentnih kristjanov mogočen utis in me prepričale, kako daleč smo še oddaljeni od uresničenja tistega ljubeznivega reka Gospodovega: „Da se bodo končno vsa ljudstva združila v enem hlevu pod enim pastirjem, ki mu je edinemu Bog izročil v oskrb svojo čredo.“ Te besede sem natančno prestavil, zato da vidite, kako naši domačini mislijo o apostolatu, se zanj zanimajo in izprevidijo potrebo dušnega pastirstva. In jaz želim iz vsega srca, da bi vsi te besede premislili in bi kot močen odmev donele v srcih mnogih, ki doslej za to niso bili dovzetni. Naj bi se v prihodnje udeleževali na onem daljnem polju, ki potrebuje res mnogih plemenitih duš. In tudi tu naj bi doprinesli svoj del tisti, ki jih je Bog obdaroval s premoženjem, da bi od obilice dali vsaj eno desetinko.

Katehist Janez, tačas tajnik sultana Merere, mi je pisal med drugim: „Sporočam ti, oče, da tu v Utengule, ki je stolica sultanova, ni nikakih šol. Vasangu, prebivalci te province, se branijo obiskovati šole protestantov. Žele rimsko-katoliško šolo v Madibiri. Pošlji sultanu pismo in stvar bo takoj v redu.“

Nimam poguma, da bi resnico priznal in izrekel trpki: „Ne zmoremo!“ Vendar sem odgovoril, ker mi srce ni dalo miru: „Kakor hitro bo mogoče bom poslal.“ Pa vem, da ne bomo mogli poslati niti enega katehista; ker naše denarne razmere nas silijo, da njih število kar se da omejimo.

Davkar Gerardo, sluga mogočnega Angleža Igale mi piše: „Pisal sem Ti že eno pismo, ki sem Ti v njem svetoval, da ustanoviš v Ufangu misijon, pa nisem dobil nikakega odgovora. Sedaj Ti pa isto ponovno pišem, kajti ljudstvo v teh krajih se mi smili. V velikem številu živijo mladi in stari kakor živali živijo, spiyo, jedo, bolehaajo, mrjo tja v en dan, ne da bi pomislili odkod so in kam gredo. Tudi ni tu nikakega apostola, da bi jim razložil resnico in jih dovedel na pravo pot. Silno se mi smilijo ti ubogi moji bratje v Ufangu.“

Žetev je obila, le delavcev manjka, silno manjka. Je dosti takih, ki bi lahko prišli; toda mnogi kristjani niti še niso prosili za misijonarje. Koliko premožnih oseb bi moglo, če že ne misijona ustanoviti, vsaj delo misijonarja pomnožiti, ako bi mu žrtvovali del svojega premoženja ali bogatega obeda, ki često telesu ni koristen. Eden večer v gledališču, ali udeležba pri igri boksarjev, ki je surova in paganska igra, ako bi jo žrtvovali za misijonarja, bi mu omogočila, da bi mogel vsaj en mesec dalje pridržati učitelja in bi dobrotniku bilo to v mnogo večjo zadovoljnost, blagoslov božji in tolažbo, ki je dotlej niti poznal ni. Mnogo Kamovih sinov bi bilo deležnih neprecenljive sreče, da bi živeli, trpeli in umirali v pričakovanju boljšega, večnega življenja na onem svetu.

Zato Vam kličem: „Dajte, dajte, dajte!“

Uslišane molitve

na priprošnjo pok. grofice M. T. Ledóchowske.

Obljubila sem, če bom uslišana, da se bom blagopokojni vrhovn voditeljci Mar. Ter. Ledóchowski v „Odmevu“ javno zahvalila, kari danes z iskreno zahvalo storim.

Prvič sem se ji priporočila v dveh zelo spornih zadevah med najbližjimi sorodniki. Razmere so se obrnile hitro na bolje. Drugič sem se zatekla k njej v hudi in nevarni bolezni meni zelo ljubega otroka. V skrajno opasnem stanju se je otroku takoj obrnilo na bolje in je hitro popolnoma okreval brez zdravniške pomoči. Tretjič sem se obrnila v neki drugi zadevi k njej in bila sem hitro rešena. V vsakem slučaju sem obljubila, da se bom javno zahvalila, da bodo tako tudi drugi zvedeli, kam naj se zatekajo v raznih stiskah. V zahvalo pošiljam obenem mal dar za uboge zamorske otroke. — Služabniki božji se vnovič priporočam v dveh zelo važnih zadevah in in če bom tudi to pot uslišana, obljubim, da bom zopet nekaj poslala in vedno pospeševala delo Klaverjeve družbe. — M. Z. Gor. Hajdina.

„V hudi bolezni, ki me je vdrug napadla, sem se z velikim zaupanjem obrnila na Vašo v duhu svetosti umrlo ustanoviteljico in obenem obljubila, če bom uslišana, javno zahvalo v „Odmevu“ in dar za uboge afriške misijone. Čez par dni se je obrnilo na bolje in sedaj sem popolnoma zdrava. S tem izpolnujem svojo obljubo s pristrčno zahvalo in malim misijonskim darom.“

F. B. Št Vid (Jul. Benečija).

„V zahvalo za dobljeno zdravje pošiljam 20 Din v čast Mar. Ter. Ledóchowski.“ N. N.

„V zahvalo za uslišano prošnjo v čast Vaši blagopokojni ustanoviteljici pošiljam 10 L.“ A. B. Postojna.

„Zahvaljujem se Mar. Tereziji Ledóchowski za dobljeno zdravje in pošiljam 20 Din.“ N. N.

„V zahvalo za uslišano prošnjo darujem v čast M. Ter. Ledóchowski 50 Din za afriške misljone.“ E. G. Laško.

„Zaobljubil sem se M. T. Ledóchowski in opravil devetdnevnic v neki zelo težki zadevi. Uslišan sem bil, še predno sem prišel v opasen položaj in bil vsake nevarnosti popolnoma prost. Vsem bralcem „Odmeva“ priporočam prav toplo, da se v svojih zadevah priporočajo blagopok. grofici Mariji Tereziji Ledóchowski. A. B. Rajhenburg

„Za večkratno uslišanje v važnih zadevah, iskrena hvala.“ V. T. „Pošiljam 60 Din v zahvalo za zdravje po priprošnji Marije Terezije Ledóchowske.“ M. O.

Sestra M. G. pošilja 50 Din za zamorčke v zahvalo za uslišano prošnjo po grofici Ledóchowski.

„Pošiljam obljubljeni dar Din 80 v zahvalo blagopok. grofici M. Ter. Ledóchowski za uslišanje v dveh zadevah.“ M. F. Retje.

„Padla sem in noga se mi je težko poškodovale. Z zaupanjem sem se obrnila v devetdnevnic do blagopokojne grofice Marije Terezije Ledóchowske. Bolečine so ponehale in noga je sedaj popolnoma zdrava. Z iskreno zahvalo pošiljam mal dar Din 25 ter se ji še priporočam.“ N. N.

Zahvale z darovi

so dospele: V čast Mariji Kraljici Majnika, sv. Jožefu, sv. Antonu in blagopokojni grofici Mariji Tereziji Ledóchowski za srečno prestane operacije. — V čast sv. Antonu za uslišano prošnjo (za kruh sv. Antona za Afriko 200 Din). — V čast sv. Antonu za zadobljeno pomoč, Din 42. — V čast presv. Srcu Jezusovemu in sv. Antonu za zdravje pri živini, Din 100 botrinski dar zamorčku „Antonu“. — V čast presv. Srcu Jezusovemu, sv. Jožefu, sv. Antonu in Mar. Tereziji Ledóchowski Din 50 za zadobljeno zdravje.

Priporočila v molitev

so dospela iz: Postojna — Ptuj — Sv. Miklavž pri Ormožu — Slivnica — Loka — Loznica — Komenda — Jezersko — Višnja gora — Lešje — Duplje — Murska Sobota — Vodole — Begunje — Sv. Tomaž pri Orm. — Metlika — Sv. Benedikt v Slov. Gor. — Gor. Polskavec — Gor. Podpoljano — Primskovo — Trbovlje — Ljubljana — Pesnica — Topovlje — Bukovica — Bočna — Leše. Vse zadeve milih dobrotnikov in naročnikov.

Popolni odpustek,

ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

25. julija, na praznik sv. Jakoba ml., apostola.

24. avgusta, na praznik sv. apostola Jerneja.

9. septembra, na praznik sv. Petra Klaverja, našega patrona.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Rimu. Odgovorni urednik: prof. Watzl.

Za tiskarno „Tiskovnega društva“ v Kranju: Jos. Linhart.

Kratka poročila

o Družbi sv. Petra Klaverja

za afriške misijone in rešitev zamorskih sužnjev.

1. Njen namen. Družba sv. Petra Klaverja je pobožna pomožna družba za afriške misijone, katere člani se iz daljave, to je v svoji domovini udeležujejo delovanja misijonarjev in misijonskih sester v Afriki.

Njen namen je torej rešitev s presv. Jezusovo Krvjo odrešenih duš zamorcev in osvoboditev ubogih afriških sužnjev. V doseg tega namena njeni udje ne gredo sami v Afriko, ampak podpirajo vse afriške misijone s tem, da na dobro urejen, trajen način skrbe za potrebna sredstva za razširjanje katoliške vere v Afriki.

2. Delovanje družbe. Glavna sredstva, katerih se poslužuje Klaverjeva družba, da pomaga afriškim misijonom, so: a) Izdajanje časopisov in letakov v različnih jezikih; h) ustanovitev tiskarn, v katerih se razen zgoraj omenjenih letakov in časopisov tiskajo tudi od misijonarjev spisane knjige v afriških jezikih, kakor katekizmi, zgodbe sv. pisma itd.; c) prirejanje predavanj, zborovanj, kongresov itd.; d) sprejemanje denarja in drugih koristnih predmetov za afriške misijone; e) vzbujanje in podpiranje misijonskih poklicev; f) izdelovanje cerkvenega perila, paramentov itd. g) spodbujanje k molitvi za spreobrnjenje Afrike; h) prirejanje razstav in afriških muzejev; i) nasveti, pojasnila o misijonskih zadevah; k) zagotovitev rednih misijonskih prispevkov z dvema napravama, primernima vsakemu stanu in starosti, namreč: „Udeleženci“ (letni prispevek 2 Din) in „Otroška zveza“ (letni prispevek 1 Din).

3. Udje. Notranji udje družbe (sodalinje sv. Petra Klaverja) so device, ki se posvetijo izključno službi afriških misijonov ter žive po pravilih potrjenih po sv. stolici. Njih namen je, razen za svojo lastno posvetitev, skrbeti na omenjeni način tudi za rešitev neumrljivih duš afriških zamorcev. V njih delovanju jih podpirajo: a) Zunanji udje, ki se družbi v toliko pridružijo, kolikor jim to dopušča njih stan ali pa se posvetijo popolnoma vodstvu podružnic itd. V obeh slučajih je njihovo delovanje v ožji zvezi in odvisnosti s Klaverjevo družbo; b) podporniki in podpornice, ki podpirajo družbo z letnim prispevkom najmanj 5 Din ali dosmrtno 150 Din, razširjajo njene časopise in razne druge naprave. Pri sprejemu jim družba izroči sprejemno podobico. (Za duhovnike je letni prispevek 10 Din ter uživajo posebne pravice.)

Pravi čistilec dragocene Krvi Jezusove!

Pomagajte posebno v tem mesecu, ki je posvečen počestitvi Krvi Kristusove, ohraniti zasluženje te dragocene Krvi ubogim afriškim zamorčem. Eno najboljših sredstev k temu je podpiranje domačih katehistov. Ti črni učitelji so edina opora misijonarjev. Kako radi bi ti poslednji pomnožili njihovo število, a žal ne morejo, ampak še te, ki že služijo misijonu, mrajo odpustiti, ker jih ne morejo preživeti. O, delimo svoj kruh s katoliškimi misijonarji in njihovimi katehisti!

Vzdrževanje enega katehista znaša letno Din 800.—, a tudi vsak najmanjši dar v ta namen hvaležno sprejme Družba sv. Petra Klaverja ter ga izroči misijonarjem.

O pomagajmo misijonóm! Saj smo katoličani, to je vesoljni, naša rodovina je tako velika, kakor sveta katoliška Cerkev sama, ki hrani svoje otroke z nebeškim kruhom. Pomagajmo vzdrževati misijonarjem njihove katehiste, in naš Oče v nebesih nam bo poplačal.

DUŠNA PREMIJA.

V namen naših naročnikov in dobrotnikov opravijo
afriški škofje in misijonarji letno 500 sv. maš.

MILOŠČINA ZA MISIJONE, katero prejme Družba sv. Petra Klaverja, se vedno; ako ni kakšne posebne želje, primerno razdeli; ako pa kdo določi poseben misijon, se to izpolni. Vsi afriški misijonarji se lahko poslužujejo te družbe kot n-biralnice miloščine, kakor tudi prijatelji posameznih misijonov, ker se vsi darovi zanesljivo odpošljejo na oti kraj, kamor so določeni.

Spomin za umrle.

Epifanija Jožefa Kuča

pomožna misijonarka Družbe sv. Petra Klaverja

umrla 22. aprila 1926 v Sofogradu po dolgoletnem neumnem misijonskem delovanju in daljši bolezni. Sveti ji večna luč!

† Preč. o. Hartman, D. J., misijonar v Rodeziji. — † g. L. Persun, mati neke pomožne misijonarke. — † Jož. Pfejlsifter, oče neke pomožne misijonarke. — † M. Lukman, mati neke pomožne misijonarke. — † M. Kunze, dolgoletna sotrudnica. — † A. Milavec, Postojna. — † Barbara Salaman. — † Jera Suhadolnik. — † Jencić Janez na Sutni, Kamnik, velik dobrotnik misijonov.

R. I. P.